

ENVER SEDAT

(أنور السادات)

(1918-1981)

Mısırlı devlet adamı.

25 Aralık 1918'de Menûfiye ilindeki Mit Ebülkûm adlı küçük bir köyde doğdu. Babası, işgalci İngiliz ordusunda tercüman olarak çalışan Muhammed Muhammed es-Sedâti, annesi Sudanlı Sittülberreyn'dir. Çocukluğu köyde babasının yanında geçen Muhammed Enver Sedat (Enver es-Sâdât) okuma yazmayı burada öğrendi; bir süre de komşu köydeki Kıptî okuluna devam etti. Sudan'da görevli olan babasının 1924'te Kahire'ye dönüp ailesini yanına alması üzerine burada okuma imkânı buldu. 1936'da liseyi bitirdi ve yeni yapılan bir düzenlemeden faydalanarak o zamana kadar sadece zengin çocuklarının gidebildiği askerî okula girerek en büyük arzusuna kavuştu. 1938'de buradan mezun oldu ve piyade teğmeni rütbesiyle Menkabâd'daki bir birliğe tayin edildi.

1939'da Meâdî'deki istihbarat şubesinde görevlendirilen Enver Sedat burada, ülkeyi İngiliz idaresinden kurtarmayı amaç edinen ve başında Menkabâd'da iken tanıştığı Cemal Abdünnâsır bulunan ed-Dubbâtü'l-ahrâr (Hür Subaylar) teşkilâtına katıldı. Ayrıca İhvân-ı Müslimîn'in lideri Hasan el-Bennâ ile tanışarak onunla sık sık bir araya geldi. 1941'de, İngilizler'e karşı gizlice Almanlar'la anlaşığından şüphelenilen Genelkurmay Başkanı Azîz el-Mısıri'nin yurt dışına kaçma teşebbüsüne yardım ettiği gerekçesiyle tutuklandıysa da mahkemede beerraat etti. Fakat 1942'de Alman ajanları ile iş birliği yaptığı suçlamasıyla tekrar

Enver Sedat

tutuklanarak yabancılar hapishanesine konuldu ve 1944 yılının Ekim ayındaki firarına kadar burada kaldı. Aynı yıl ordudan atıldı ve Eylül 1945'te örfî idarenin kaldırılmasına kadar kimliğini saklayarak çeşitli işlerde çalıştı; bu arada gazetecilik yaptı. 1950'de tekrar orduya girdi.

1951'de yeniden Hür Subaylar'a katılan Sedat, 22/23 Temmuz 1952 gecesi gerçekleştirilen ihtilâlde görev aldı. Mısır'da krallık idaresini sona erdirip ülke tarihinde yeni bir dönem başlatan bu ihtilâlden sonra yönetime Abdünnâsır şekil vermiş ve diğer komite üyeleri gibi Sedat'a da önemli görevler düşmüştür. 1952'de ihtilâlcilerin fikirlerini yaymak için çıkarılmasına başlanan *el-Cumhûriyye* gazetesinin editörlüğünü yürüten ve burada yazılar yazan Sedat, 1955'te o yıl kurulan el-Mu'temerü'l-İslâmî'nin (İslâm Kongresi) genel sekreterliğine, 1957'de millet meclisi başkan vekilliğine, ardından da Suriye ve Mısır'dan oluşan Birleşik Arap Cumhuriyeti'nin meclis başkanlığına getirildi; 1969 yılında ise Nâsır tarafından devlet başkanı yardımcılığına seçildi. Nâsır'ın ölümü üzerine (28 Eylül 1970) anayasa gereğince ülke yönetimini üstlenen Sedat, bu tarihten öldürüldüğü 1981 yılına kadar devlet başkanlığı makamında kaldı. Enver Sedat'ın başkanlık dönemi üç ana devrede ele alınabilir.

1970-1973 Dönemi. Sedat'ın devlet başkanlığı 15 Ekim 1970 tarihindeki referandumla halk tarafından onaylanmakla birlikte idarede hâkimiyet kurması zaman aldı. Bu dönemde politikada en güçlü kişi, Mısır'ın tek partisi olan el-İttihâdü'l-İştirâkî el-Arabî'nin (Arap Sosyalist Birliği) eski genel başkanı Ali Sabrî idi. Bir ara başbakanlık da yapan Sabrî ülkede Sovyetler Birliği'nin adamı olarak tanınıyordu ve ordu, sendikalar, basın üzerinde nüfuz sahibi idi. Sedat 15 Mayıs 1971 günü, kendisinin "tashih inkılâbı", muhaliflerinin ise "karşı devrim" dedikleri bir harekâtle rakiplerini saf dışı etti. Nâsır gibi karizmatik bir kişiliği bulunmayan Sedat halkı arkasına almak amacıyla dine başvurdu ve Nâsır dönemindeki laik uygulamayı benimsememiş olan halkın istekleri doğrultusunda hareket ederek başlattığı tashih inkılâbının temeline "ilim ve din devletin kurulması" ilkesini koydu. 11 Eylül 1971'de de bu ilkeye göre hazırlanan yeni anayasa yürürlüğe girdi; bu anayasa halkın ona "inançlı cumhurbaşkanı" demesine

yol açtı. Birleşik Arap Cumhuriyeti olan devletin adını Mısır Arap Cumhuriyeti şeklinde değiştiren yeni anayasada, "Devletin dini İslâm'dır ve İslâm hukuku da teşriin ana kaynaklarından biridir" hükmü yer alıyordu; bu madde daha sonra 1980 anayasasında, "İslâm hukuku teşriin ana kaynağıdır" şeklinde değiştirildi. Aynı günlerde Sedat ülkedeki Marksist-komünist güçleri kırmak için özellikle 1965-1966 yıllarında hapsedilen İhvân-ı Müslimîn teşkilâtının mensuplarını da serbest bıraktı. Baskıcı politikanın biraz gevşetilmesiyle halka sınırlı da olsa rejimi tenkit etme ve gösteri yapma imkânları tanındı. Bunun üzerine muhalif Marksist-komünist gruplar yavaş yavaş tekrar Arap Sosyalist Birliği'nin çatısı altında toplanmaya başlarken öğrenciler de kendi aralarında çeşitli gruplara bölündüler; ayrıca ülkedeki Kıptî azınlıkla müslüman çoğunluk arasında çekişmeler başladı. Bu yıllardaki hareketlerde çıkan olayların yayılma tehlikesi göstermesi, Ağustos 1972'de millî birliğin parçalanmasına karşı bir kanun çıkarılmasına yol açtı ve özellikle bu kanun sayesinde Sedat yönetimin iplerini tamamen kendi eline almayı başardı.

Enver Sedat dış politikada önceleri Arapçı-Nâsırçı çizgiyi muhafaza ederek 1 Ocak 1972'de Mısır, Libya ve Suriye arasında Arap Devletleri Federasyonu'nun kurulmasında aktif rol oynadı. Daha sonra da başta Suudi Arabistan olmak üzere muhafazakâr Arap ülkeleriyle iş birliğine ağırlık verdi; ancak bu tutumu, sosyalist çizgiyi korumak isteyen Libya ve Suriye ile yollarının ayrılmasına sebep oldu. Diğer taraftan Sovyetler Birliği'yle olan münasebetlerde önemli değişikliklere gitti. 27 Mayıs 1971'de iki ülke arasında imzalanan dostluk ve iş birliği antlaşması Mısır'a politik, ekonomik ve askerî alanlarda çeşitli imkânlar getirdi. Ancak Sovyetler Birliği'nin, silâh bakımından kendine karşı ortaya çıkan bağımlılığı bir baskı unsuru olarak kullanmak istemesi üzerine Sedat sert tepki gösterdi ve 17 Temmuz 1972'de Sovyetler Birliği'nden Mısır'da bulunan yaklaşık 20.000 dolayındaki askerî danışman ve teknik elemanını geri çekmesini istedi. Bu karardan sonra iki ülke arasındaki ilişkiler tamamen kopmadıysa da Sedat Batı yanlısı bir dış politika takip etmeye başladı.

İçeride ve dışarıda konumunu güçlendiren Sedat, Arap ülkeleri arasında çeşitli bağlantılar sağladıktan sonra ken-

dini İsrail meselesine verdi ve 6 Ekim 1973 günü, 1967 savaşında kaybedilen toprakları geri almak amacıyla İsrail üzerine üç hafta süren ve galibiyetle sonuçlanan bir saldırı başlattı. Savaş sonunda fazla bir toprak kazanılmadıysa da Sedat'ın saygınlığı arttı ve Batılı devletlerin İsrail'i desteklemelerine, özellikle Amerika Birleşik Devletleri'nin fiilen yahudilere yardım etmesine misilleme olarak Arap ülkelerinin Batı'ya karşı petrol ambargosu uygulamaları, böylece petrolün ilk defa bir silâh gibi kullanılması gerçekleştirildi.

1973-1977 Dönemi. Savaşta elde ettiği prestijle ülkesinde yapmak istediği değişiklikler için yeterince otorite sağlayan Sedat, 18 Nisan 1974'te açıkladığı "ekim kararları" ile demokrasi, kanun hâkimiyeti ve özellikle liberal ekonomi hakkındaki görüşlerini ortaya koydu; hemen ardından yürürlüğe giren yeni basın yönetmeliğiyle de fikir hürriyeti açısından daha hoşgörülü bir ortam oluştu. Demokratikleşme süreciyle birlikte o güne kadar takip edilen planlı ekonomi yerine iktisadî açılma politikası getirildi. Kamu iktisadî teşekküllerine yine önem verilmekle birlikte yabancı sermayeye ve özel sektöre büyük kolaylıklar tanındı. Ancak yabancı sermayenin istihdam imkânları sağlayacak sanayi yatırımlarına yönelmesi beklenirken genellikle inşaat, turizm, ticaret ve lüks eşya ithali gibi sektörlere kaydı, görüldü. Bu politikanın sonucu olarak küçük bir zengin tabaka ortaya çıktı ve halkın çoğunluğu gittikçe fakirleşerek ülke ekonomisi büyük bir enflasyonla karşı karşıya geldi. Hükümet Ocak 1977'de ana ihtiyaç maddelerine ağır zamlar yaptığında sosyal ve ekonomik problemlerin altında ezilen halk sokağa döküldü.

Sedat'ın başlattığı liberalleşme hareketinin önemli gelişmelerinden biri de çok partili hayata geçiştir. 1974-1977 yılları arasında tek parti sisteminde çeşitli değişikliklere gidildi. Önce Arap Sosyalist Birliği içinde "menâbir" denilen muhtelif siyasî organizasyonlar teşkil edildi; ardından Mayıs 1977'de bu parti kapatılarak yeni partiler kuruldu. Seçimlerde, kapatılan Arap Sosyalist Birliği'ne dayanan Sedat'ın desteklediği Mısır Partisi meclisteki sandalyelerin dörtte üçünden fazlasını kazanırken diğer partiler küçük gruplar halinde muhalefet partisi olarak kaldılar. Toplumda bulunan gerçek muhalif grupların siyasî

sistem içerisinde yer alabilmeleri ise başından itibaren engellendi. Partiler kanunu dine, etnik gruplara ve sınıflara dayalı partilerin kurulmasına imkân vermiyordu. Aslında çok partili döneme geçiş büyük bir değişiklik gibi görünüyorsa da uygulamada Sedat rejimini tehlikeye düşürecek herhangi bir adım atılmadığı için bu çoğulcu demokrasi denemesi şekli olmaktan ileri gidememiştir.

1977-1981 Dönemi. Enver Sedat içeri de uyguladığı iktisadî açılma politikasının başarısızlığını dış politikaya ağırlık vererek gidermek istedi ve 1973 savaşından sonra Mısır ile İsrail arasında bir barış antlaşması imzalanması için Amerika Birleşik Devletleri tarafından sürdürülen çabaya olumlu yaklaşarak 19 Kasım 1977'de İsrail'i ziyaret edip mecliste bir konuşma yaptı. Bu ziyaretiyle yeni bir dönem başlatan Sedat İslâm âleminde kınanırken Batı'da takdir edildi ve kendisine İsrail Başbakanı Menahem Begin ile birlikte 1978 Nobel Barış Ödülü verildi. Arkasından Amerika Birleşik Devletleri Dışişleri Bakanı Henry Kissinger'in yoğun çabaları sonunda Mısır ile İsrail arasında ikili görüşmeler başlatıldı ve Eylül 1978'de Amerika Birleşik Devletleri Başkanı Jimmy Carter'in da gayretleriyle bir barış metni üzerinde anlaşmaya varılarak 26 Mart 1979 tarihinde Sedat, Begin ve Carter tarafından Camp David Antlaşması imzalandı. Ülke tarihinde yeni bir dönem başlatan bu antlaşma ile Mısır İsrail'i tanyor ve ayrıca Filistinliler'in bu devlete karşı mücadelelerinde onlara yardım etmeyeceğine dair garanti veriyordu. İsrail ise üç yıl içinde 1967'de işgal ettiği Sinâ yarımadasından geri çekilecekti. Ayrıca antlaşma iki ülke arasında gerçekleştirilecek çeşitli ticarî ve kültürel iş birliği hükümlerini de ihtiva ediyordu.

Camp David Antlaşması'nın ülke içinde ve dışında büyük yankıları oldu. Bütün Batı devletleri kurulan barışı büyük bir memnunlukla karşılarken İslâm âlemi sadece tenkit etmekle kalmadı, aynı zamanda Mısır'a çeşitli iktisadî ve siyasî yaptırımlar da uyguladı: Diplomatik ilişkiler ve para yardımları kesildi; Mısır'ın Arap Birliği, İslâm Konferansı Teşkilâtı ve diğer bölgesel organizasyonlardaki üyeliği askıya alındı ve Arap Birliği'nin merkezi Kahire'den Tunus'a nakledildi. Camp David Antlaşması'na yurt içinde gösterilen tepkiler de farklı oldu. Antlaşma siyasî ve aydın çevrelerde

olumsuz karşılandı ve Dışişleri Bakanı İsmail Fehmî gibi bazı önemli politikacılar görevlerinden istifa ettiler. Antlaşmadan sonra Batılılar'ın ülkesine maddî yardımda bulunacağını uman Sedat'ın halka hayat şartlarının iyileşeceğine dair söz vermesi üzerine büyük çoğunluk önceleri sessiz kaldı. Ancak bu vaad gerçekleşmeyince halkın yoğun muhalefeti ortaya çıktı. Özellikle İslâmî gruplar yayın organlarında ve vaazlarda Sedat'ın iç ve dış politikası hakkındaki eleştirilerini arttırdılar. Eleştiri konularından biri de Sedat'ın 1979 devriminden sonra ülkesinden kaçan İran Şahı Rızâ Pehlevî'ye, Batılılar dahil hiçbir devletin vermek istemediği sığınma hakkını tanıması idi. İslâm âlemi tarafından Camp David'den sonra büyük bir yalnızlığa itilen Sedat sonuçta, içerideki karşıt görüşleri susturabilmek için 1980'de bir kanun çıkartarak kendisi hakkında eleştirii yapılmasını yasakladı.

1980'li yıllara gelindiğinde ülke büyük bir gerginlik içinde bulunuyordu. Kiptîler son yıllarda Batılılar'dan aldıkları cesaretle, anayasa gereği yapılması söz konusu olan hukukî değişikliklere yönelik faaliyetlere büyük tepki gösteriyorlardı. 1971 anayasasına göre teşriî ana kaynaklarından biri olan İslâm hukukunun 1980'de yapılan değişiklikle de tek ana kaynak haline getirilmesinden rahatsız olan Kiptîler Sedat üzerinde baskı kurarak sürekli taviz koparmaya uğraşiyor ve İslâm hukukunun uygulanması halinde bağımsız bir devlet kurmak için çalışmalara başlayacaklarını belirtiyorlardı. Haziran 1981'de Kahire'de müslümanlarla Kiptîler arasında çıkan çatışmalarda çok sayıda insanın hayatını kaybetmesi üzerine Sedat, aralarında Kiptîler'in önderi Papa Şenûda ile gazeteci-yazar Muhammed Hüseyin Heykel, İhvân-ı Müslimîn'in lideri Ömer Tilimsânî ve ünlü vâiz Abdülhamîd Kışk'ın de bulunduğu pek çok kişiyi tutuklattı. Ancak bu tavrı ile ülkedeki her kesimden büyük kitleleri de karşısına almış oldu; bu karışıklıklar içinde 6 Ekim 1981 günü, 1973'te kazanılan zaferin yıl dönümü kutlamaları sırasında Cihad örgütü tarafından düzenlenen bir suikast sonunda öldürüldü. Sedat'ın cenaze törenine İslâm âlemi pek az ilgi gösterirken Batı'dan çok sayıda devlet adamı katılmıştır.

Enver Sedat döneminde siyasî sistem laik çizgide kalmakla birlikte kendisine

"mümin başkan" denilmesinin de gösterdiği gibi dinî sembollere fazla müracaat edildi. Sedat iktidara geldikten sonra halk üzerinde hâkimiyet kurabilmek için "din ve ilim devleti" sloganını kullanmış, 1971 anayasasına İslâm'ın devletin resmî dini olduğuna dair madde koydurmuştur. Ancak bunun üzerine İslâmî çevreler şeriatın uygulanması için baskılarını arttırmışlar, bu arada Ezher kendi bünyesinde çalışma grupları oluşturarak İslâm hukukunu kanunlaştırma (teknî) hareketini hızlandırmış ve devletin modern yapısı içinde hazırlanan İslâmî kanunların uygulanmasını savunmuştur. Sedat ise İslâm'ı sadece bir meşruiyet vasıtası olarak gördüğü için halkın bu yoldaki isteklerine hiçbir zaman olumlu cevap vermemiş, dolayısıyla sonuçta mümin başkan imajını kaybettiği gibi İslâmî çevrelerin de düşmanlığını üzerine çekmiştir. Öte yandan Sedat dış işleriyle ilgili meselelerde de dinî kurumlardan istifade etme yoluna gitmiştir. 1973'te İsrail'e karşı yapılan savaşta, "Mübarek topraklar, özellikle Kudüs ele geçirilinceye kadar cihad farz-ı ayındır" şeklinde verilen fetvalardan faydalanırken 1979 yılında Camp David Antlaşması'nın ardından İslâm âleminde gelen tenkitlere karşı Ezher ulemâsından yapılan antlaşmanın İslâmî olduğunu belgelemelemini istemiş ve zamanın Ezher Şeyhi Abdurrahman Bisâr, Mısır Müftüsü Cädülhak Ali Cädülhak ve Evkaf Bakanı Abdül-mün'im en-Nimr bu doğrultuda bir fetva yayımlamışlardır.

Sedat dönemi, meşruiyet meselesini halledememiş bütün rejimlerde olduğu gibi süreklilikten uzak, geçici kararların olayları yönlendirdiği bir dönem olmuş ve günü kurtarma gayreti siyasete birçok çelişkiyi de birlikte getirmiştir. Sedat, İslâm dünyasının içinde bulunduğu bocalama ve geçiş döneminin tipik devlet başkanlarından biri olarak Batılılar için önemli bir kişi, müslümanlar için ise ne getireceği bilinmeyen bir dizi değişikliğe girişmiş sıradan bir liderdir.

Enver Sedat'ın *Kışsatü's-şevre kâmile* (Kahire 1956), *Revolt on the Nile* (New York 1957), *Geheimtagebuch der ägyptischen Revolution* (Düsseldorf/Köln 1957), *el-Bahş 'ani'z-zât: kışşat hayâtî* (Kahire 1978), *In Search of Identity* (New York 1977, 1978) ve *Unterwegs zur Gerechtigkeit: Die Geschichte meines Lebens* (Wien / München / Zürich / Innsbruck 1979) adlarıyla yayımlanmış bazı kitapları da vardır.

BİBLİYOGRAFYA :

Sabrî Ebû'l-Mecd, *el-Mesretü't-tavile ma'a's-Sâdât 'alâ tarîkı'n-Nidâl*, Kahire 1976; R. Israeli, *The Public Diary of President Sadat*, Leiden 1978-79, I-III; R. W. Baker, *Egypt's Uncertain Revolution under Nasser and Sadat*, Cambridge-London 1978; D. Hirst — I. Bieson, *Sadat*, London 1981; P. A. Jureidin — R. D. McLaurin, *Beyond Camp David: Emerging Alignments and Leaders in the Middle East*, Syracuse-New York 1981; M. Khadduri, *Arab Personalities in Politics*, Washington 1981, s. 125-180; Mohamed Heikal, *Autumn of Fury: The Assassination of Sadat*, London 1983; Cemâl Selim, *Diğâtürîyyetü's-Sâdât*, Kahire 1983; J. W. King, *Historical Dictionary of Egypt*, London 1984, s. 541-547; P. J. Vatikiotis, *The History of Egypt from Muhammed Ali to Mubarak*, London 1985, s. 411-433; R. A. Hinnebusch, *Egyptian Politics under Sadat*, Cambridge 1985; Müsâ Sabrî, *es-Sâdât*, Kahire 1985; Seyyid Zehrâ, *Ah-zâbü'l-mu'araza ve siyasetü'l-infitâhî'l-iktisâdî fî Mısır*, Kahire 1986; Kemâl Hâlid el-Muhamî, *Ricâlü 'Abdinnâşır ve's-Sâdât*, Kahire 1986; Lutfî el-Hulî, *Medresetü's-Sâdâtî's-siyâsiyye ve'l-yesâri'l-Mısır*, Kahire 1986; Ahmed Bahâeddin, *Muhâverâtü ma'a's-Sâdât*, Kahire 1987; M. Abdüsselâm ez-Zeyyât, *es-Sâdât el-kinâ' ve'l-hakiqa*, Kahire 1989; D. Hopwood, *Egypt Politics and Society 1945-90*, London-New York 1991, s. 105-121; Afaf Lutfi Sayyid Marsot, *A Short History of Modern Egypt*, Cambridge 1992, s. 132-145; A. Hottinger, "Der Machtkampf in Aegypten nach dem Tode Nassers", *Europa Archiv (Beitraege und Berichte)*, XXVI/16, Bonn 1971, s. 564-572; P. Rondot, "Praesident Sadat auf der Suche nach einer neuen Ortsbestimmung Aegyptens", *a.e.*, XXVII/11 (1972), s. 377-386.

HİLAL GÖRGÜN

ENVERİ, Evhadüddin

(أوحالدين أنوري)

Evhadüddîn Muhammed
b. Muhammed b. Alî-yi Ebîverdî
(ö. 585/1189 [?])

İran edebiyatının
en büyük kaside şairi.

Horasan'ın Deşt-i Hâverân vilâyetine bağlı Ebîverd ilçesinin Bedene köyünde doğdu. Bu sebeple Ebîverdî nisbesiyle de tanınır. Hayatı hakkındaki bilgiler, başta şuarâ tezkireleri olmak üzere diğer kaynaklarda rastlanan fıkralardan ibarettir. Adı bazı kaynaklarda Muhammed (Avfî, s. 334; Burhâneddin es-Semer-kandî, vr. 246^b), bazılarında Ali (*Keşfü'z-zunûn*, II, 777 ve muhtemelen ondan naklen Hidâyet, I, 385; *El*² [İng.], I, 524) olarak gösterilmiştir. Babasının adının İshak (*Keşfü'z-zunûn*, II, 777) veya Mahmûd olduğu da öne sürülmektedir. Ancak bir şiirinde İshak'tan dedesi olarak bahsettiğine göre babasının adının Muhammed olması gerçeğe daha yakındır. Şiirlerinden, En-

verî mahlasının sonradan kendisine başkaları tarafından verildiği anlaşılmaktadır (*Dîvân* [nşr. Müderris Rezevî], s. 155). Enverî'nin, muhtemelen Tüs'taki Medrese-i Mansûriyye'de tahsilini sürdürdüğü yıllarda ölen babasının bıraktığı oldukça yüklü mirası sefahat âlemlerinde tükettiğiyle ilgili rivayet doğru olmamalıdır. Çok iyi bir öğrenim gördüğü, felsefe, kelâm, mantık, ri'yâziyyât, edebiyat, astronomi (hey'et) ve astroloji gibi ilim alanlarında geniş bilgi sahibi olduğu yine şiirlerinden anlaşılmaktadır. Sultan Sencer'e sunduğu kasidelerdeki mükemmeliyet onun daha gençliğinden itibaren şiir yazdığını göstermektedir. Enverî'nin ünlü bir şair olarak tanınmasına şu hadisenin vesile olduğu rivayet edilir: Bir gün Meşhed civarında Radgân'da medresenin kapısında otururken o sırada bu şehirde konaklamış olan Sultan Sencer'in mensuplarından ihtişamlı birinin maiyetiyle birlikte at üzerinde geçtiğini görür. Kim olduğunu sorunca saray şairi olduğunu söylerler. Enverî, birçok alanda geniş bilgi sahibi olmasına rağmen kendi perişan haliyle şairin durumunu karşılaştırır ve onun gibi olabilmek için şiir söylemeye karar verir. O gece yazdığı bir kasideyi ertesi gün Sultan Sencer'e sunar. Kasidesi beğenilir ve saray şairi olur. Doğruluk derecesi pek tesbit edilemeyen bu rivayete karşılık bir manzumesine dayanılarak babasının Selçuk şehzadeleriyle ilişkisi bulunduğu, Enverî'nin

Evhadüddin-i
Enverî
divanının
ilk sayfası
(İÜ Ktp.,
FY, nr. 9)